

ÉGIGÉRŐ

2013. HÚSVÉT

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! – mondja Istenetek. Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért.”

Ézs 40,1-2

Éppen tíz éve, 2003 februárjában halt meg Andorka Eszter evangélikus lelkész. Gyilkosság áldozata lett. Éppen olyan valaki oltotta ki az életét, akin – és sok hasonló helyzetű emberen – ő önzetlenül segíteni próbált. A most következő néhány percben Esztusnak szeretnék emléket állítani.

Egyik szervezője volt a Magyarországi Evangélikus Ifjúsági Szövetségnek. Az úgynevezett Bárka csoportban rendszeresen táborokat szervezett kereszteszékeseznek. Természetes módon forgólódott az állami gondozottak között. Több nehéz sorsú fiatal, köztük cigányokat fogadott keresztfiának. Nagy álma volt egy olyan Bárka-ház megvalósítása, ahol a korábbi nevelőotthonosok együtt élhetnek más fiatalokkal.

Ő, aki rendszeresen a társadalom perifériájára szorultak között dolgozott, ugyanolyan otthonosan mozgott tudományos közegben is.

Vérbeli újszövetségessé leuveni ösztöndíjas tanulmányai során lett. Hazatérve folytatta korábban megkezdett Márk-tanulmányait. Nagyon jól haladt a diszsertációjával, amelynek témavezetője lehettem. Azon oktatók közé tartozott, aki bevitte a hallgatókat a könyvtárba, s ott magyarázta el nekik a kutatás fortélyait.

2003. február 14-én, péntek délután doktori védésre került sor a Teológián. Miután a vendégek elmentek, beszélgetni kezdtünk az Újszövetségi Tanszéken. Mondtam Esztusnak, hogy a következő doktori vizsga alighanem az övé lesz.

Kezébe adtam az Evangélikus Élet című hetilap legfrissebb számát, benne azzal a cikkel, amelyet egyik fogadott fiával, a nevelőotthonban felnőtt fiúval közösen írt. Szinte ujjongva örült a megjelenésnek. Végül azt mondta, hogy a nyáron szeretne rendezni egy konferenciát a nők elleni erőszakról. Igen, az erőszak kérdése nagyon foglalkoztatta. Ezért azon a bizonyos hétvégén még részt vett az iraki háborúval kapcsolatos budapesti tüntetésen.

Egy nappal később egy általa felkarolt fiatalember meggyilkolta.

Gyászistentiszteletén Jézus szavát idéztük: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja a barátaiért.” (Jn 15,13) Nagyon sokan voltunk együtt. Lelkészek, egyetemisták, a Deák téri ifjúság akkori és korábbi képviselői, erdélyi barátok, állami gondozottak, kerekesszékesek. Testvére és több barátja azokból a versekből olvasott fel, amelyeket ő válogatott egy saját maga készítette naptárhoz. Életről, halálról, elmúlásról és reményről volt szó bennük: hiszen azzal az összeállítással készült édesapja halálára. Az elcsukló hangú beszámolóokban szó volt a tervezett mozgássérült-passióról, a megálmodott Bárka-házról, templomok akadálymentesítéséről, barátságról, sírásról és nevetésről. Meg egy olyan elültetett virágmagról, amelyet Esztus többeknek karácsonyra ajándékozott. Egyik közeli barátja elmondta: az ő növénye néhány nappal korábban kivirágzott.

A kék koporsó a sok ráfestett ábrával nagyon illett öhozzá. Ha jól emlékszem, szívek, mackók, madarak, kedves figurák és virágok voltak rajta. És a fénylő napkorong. Meg mintha két egymásba hajló mirtuszágat is láttam volna. Barátai vették a koporsót, köztük nevelőotthonban felnőtt romák.

Egy televíziós interjúban, a rá annyira jellemző hanghordozással és széles gesztusok kíséretében ezt mondta: „A lelkeszi hivatás számomra nem csupán az emberekért, különösen nem csak az evangélikus templomba járó keresztyén emberekért való cselekvés, beszéd, szolgálat, hanem az emberek összességéért, különösen a legrászorulóbb emberekért...”

Halála után nem sokkal barátai egy könyvet állítottak össze, amelyben prédikációi, tanulmányai és levelei mellett a rá emlékező írások jelentek meg. A kötet ezt a címet viseli: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet.” Tíz év elmúltával is fájdalommal, ugyanakkor hálával emlékezzünk rá, aki az elesettek vigasztalója tudott lenni.

Legyen emléke áldott!

DR. FABINY TAMÁS
PÜSPÖK

Elhangzott az MRI Kossuth Rádióban, a Vasárnapi újság „Lélektől lélekig” című rovatában 2013. február 10-én.

Gyülekezeti kirándulás 2013. május 25. szombat, Pannonhalma.
Jelentkezés Özvegné Piroskánál (0620 251 8269), illetve a Lelkeszi Hivatalban.

Budahegyvidéki fordulat – beiktatták a második gyülekezeti lelkészi állásba Keczkó Szilviát

Budapest – 2013. február 17-én, böjt első vasárnapján Bence Imre esperes a gyülekezet közgyűlésének egyhangú döntésének eleget téve beiktatta a második gyülekezeti lelkészi állásba a Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközségben hetedik éve beosztott lelkészként szolgáló Keczkó Szilviát. Így mostantól a Keczkó házaspár vezeti a gyülekezet lelki életét. Az ünnepi alkalmon az esperes a hét igéje, a 91. zsoltár alapján arról szólt, hogy Isten semmilyen körülmények között nem hagy el bennünket. Még akkor sem, amikor megfáradunk, és a személyes, szívünk legmélyéről jövő imádságokat a gépiesen elhaddart szölamok váltják fel.

A „rég-új” szolgálatban elinduló lelkésznek nem az ad bátorítást, ha irracionális ígéretekkel halmozzuk el, hanem az az ígélet, hogy Isten velünk van az irracionális helyzetekben is. „Kedves Szilvia! Erősítsen, hogy van megmentőd!” – hangzott az esperesi felszólítás.

Fabiny Tamás püspök rövid igei köszöntésében Ézs 66,14-et idézte: „*Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.*” Egyházunknak értéke, hogy nőket is felszentel egyházi szolgálatra, és ezáltal teret ad az ige női szemmel való tanulmányozásának, amely sok új szemponttal gazdagítja hitéletünket. Szilvia fiatal háromgyermekes édesanyaként, hűséges feleségként és elkötelezett keresztyénként már eddig is tanúbizonyságot adta annak, hogy „nőies” igelátására szükség van.

Az ünnepélyes beiktatás, a huszonhárom jelenlévő szolgatárs áldása és a Confirma után Keczkó Szilvia parókus lelkészként első ízben állhatott a számára

már jól ismert szöszékre. A Róm 8,28 alapján megszólaló bizonyágtételt személyes hangon kezdte a lelkész, felidézve azt a napot, amikor – éppen nyolc éve – háromnapos elsőszülött gyermeküket hazavitték a kórházból. Ahogy akkor is, a mai ünneppel is új életszakasz veszi kezdetét, és újabb nagy felelősséggel bízza meg Isten – mondotta. Saját

bevallása szerint Isten éppen azt a területet erősítette meg benne, amitől egykoron idegenkedett: a gyermekek közötti szolgálatot. Mi ez, ha nem kegyelmének és dicsőségének megmutatkozása és az ő tervének csodálatos megvalósulása? A kicsinyek között ülve, őket Isten igéjére tanítva az lehet a reménységünk, hogy az elvetett mag a maga elrendelt idejében kihajt, és beérik a gyümölcs.

Az istentiszteletet követően ünnepi közgyűlés vette kezdetét, amelyet a gyülekezet felügyelője, dr. Vidovszky István vezetett. A köszöntések között dicsőítő énekével több ízben is megszólalt a gyülekezet énekkara, amelyben a köztudottan muzikális beállítottságú Keczkó Pál gyülekezeti lelkész is szerepet kapott: ez esetben egy cajon dobbal a keze ügyében.

Keczkó Szilvia több generációra visszamenő evangélikus ősökkel a háta mögött ment a teológiára. Férjével, az ugyancsak teológus-lelkész szakon tanuló Palival itt találkozott. Egyetemi tanulmányait egyszerre végezték el, és ettől kezdve – házaspárként - lelkészi pályájuk főbb eseményeiben mindig fej-fej mellett haladtak. Hatodévüket egy időben, bár

más-más budai gyülekezetben (Budavárban, illetve Budahegyvidéken) töltötték, s 2004 júliusában együtt állhattak meg Vácon az oltár előtt az ordináció alkalmával. Közös kezdték meg beosztott lelkészi szolgálatukat Pilisen, ahonnan kétéves szolgálat után kerültek jelenlegi szolgálati helyükre, Budahegyvidékre. A következő – egy evangélikus lelkész életében fontosnak számító – mérföldkőnél azonban Szilvia nem tarthatta a lépést férjével. A parókusi alkalmassági vizsgálat ideje hat évet várattott magára, hiszen egy másik nemes feladat, az anyaság vált számára a legfontosabbá. Végül 2012-ben eljött az ő ideje is. Egy évet sem kellett azonban várnia, és férje mellett egy egyre erősödő és számos szolgálati területen aktív gyülekezet vezetőjeként folytathatja szolgálatát.

Adja Isten, hogy a saját hitvallásában megfogalmazott szavak szolgálata minden napján hálával töltsék el, erőt és reménységet adva, örömben és bánatban egyaránt: „Hatalmas az Úr dicsősége, hogy én ma itt állhatok.”

HORVÁTH-HEGYI ÁRON

Iktatási igehirdetés 2013. február 17.

Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól. Ámen.

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.” Róm 8,28

Ünneplő gyülekezet, szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Ma, február 17-én éppen nyolc esztendeje annak, hogy három napos elsőszülött

kisfiunkat hazavittük a kórházból. Különös nap volt, ahogy ez a mai nap is különleges, sohasem fogom elfelejteni, egy teljesen új életszakasz kezdete. Igazi csa-

lád lettünk, szülővé váltunk, édesanyává lettem. Átéltük Isten egyik nagy csodáját, ránk bízott egy életet, ránk bízott egy csöppnyi gyermeket, s azóta ránk bízott még kettőt. Különös, hogy nem egyszerűen részesített ebben a mindennapi csodában, hanem átformálta az életem, új irányt jelölt ki számomra, melyről korábban sosem gondoltam volna, hogy az én utam lehet. Az egyetem utolsó évében többen, többször megkérdezték, melyik az a terület, amelyet legjobban szeretek, mi az a lelkesítő szolgálaton belül, ami igazán közel áll a szívemhez? Akkor mindig azt feleltem, az igehirdetés és az idősebbekkel való találkozás, beszélgetés, meghallgatás. Hiszen az ilyen alkalmakkor mindig szeretett nagyszüleim voltak a szemem előtt, akiktől olyan sokat kaptam, és akiket sokat használt az Úristen az én utam egyengetésében.

Nos, visszatérve az említett fordulópontokra, talán el sem hinnék sokan, hogy én korábban, a saját gyermekeim születése előtt – hogy szépen fogalmazzak –, egyáltalán nem éreztem közel magamhoz a gyermekeket. Én is megijedek ettől az őszinte önvallomástól, de így volt. Azelőtt nem simogattam gyermekfejet, nem mosolyogtam a kicsinyekre, soha más kisbabáját karomba nem vettem, más gyermekét tisztába nem tettem, és megriadtam, ha sok gyerek volt együtt egy helyen...

Isten azonban eltervezett és kijelölt számomra egy utat, amire rá kellett lépnem, s amin a mai napig örömmel és engedelmesen járok, és ő megtanított szeretni a gyermekeket és a feladatot is kijelölte, melyet elhívásomban nekem rendelt. És különös és megmagyarázha-

atlan, és csak az Isten kegyelmének és az Isten dicsőségének megmutatkozása az, hogy szeretni tudom a kicsinyeket, a barnát azért, mert barna, a kócos hajút azért, mert kócos, a mosolygóst azért, mert mosolygós, a morcos kisfiút azért, mert ő egy morcos kisfiú, az eleven ördögöt azért, mert eleven ördög, a félőset azért, mert félős, a harsányt, mert harsány, a szelídet azért, mert szelíd.

Amikor életem első ovis hittanóráját tartottam Csabának és Bálintnak, volt egy álmom. Az volt az álmom, hogy egyszer egy sereg csillogó szemű kisgyermek nézzen rám és én elmondhassam nekik, Jézus szereti őket és a barátjuk akar lenni. És nem egyszerűen az én álmom vált valóra, amikor hétről hétre hétfő délutánoként megérkezik a kisterembe a gyereksereg, hanem Isten dicsősége mutatkozik meg ebben is, és az, hogy számára nincsen lehetetlen.

Három és fél évvel ezelőtt gyülekeztünk énekkarával Schrobenuháza-ban jártunk, a testvérgyülekezet templomának 75 éves jubileumán. Az énekkar nagyon sok dallal készült, hallgattam a próbát, a fellépést végigizgultam, és akkor a szívembe fészkelte magát egy dal, melyet reménységem szerint ma is hallani fogunk... és ez a dal is ezt hirdeti, ezt üzeni, Istennek, aki feltámasztotta Krisztust a halálból, annak az Istennek mi lenne lehetetlen, annak az Istennek hatalmas a dicsősége.

Hatalmas az Úr dicsősége azért, hogy ma én itt állhatok, szeretett testvéreim. Olyan sokszor elmondtam már, sok helyen, hogy 11 évesen toporzékoltam a konyhában, hogy én nem megyek el a templomba, mert unalmas, és hülyeség... és ma is látom az apukám végtele-

nül szomorú arcát. De az is igaz, hogy ő, akinek ma 300 méhcsaládja van, gyermekkorában megrugdosta a nagyapja kaptárait, és azt kiabálta, én soha nem leszek méhészl!

Isten mindannyiunkat elhív és kiválaszt szeretetével, mindannyiunknak egyenleti élete útját, mindenkire feladatot bíz rá, amelynek talán semmi köze az egyházi szolgálathoz de semmivel sem kevesebb annál. Nem kevesebb szolgálat egy édesanyáé, egy családfenntartó apáé, egy sportolóé, egy művészé, egy önkéntesé, valakié, aki időről időre meghallgatja egy másik panaszát, valakié, aki átkísér egy vak embert az úttest másik oldalára. Isten valamire elhív bennünket és addig nyugtalan a lelkünk, míg meg nem látjuk, miben jelölte ki számunkra a feladatot. Az ő dicsősége az, ha abban hűségesen meg tudjuk állni a helyünk. Az ő dicsősége, ha eredményeink vannak, az ő dicsősége ha mások elismerik a szolgálatunk. Az ő dicsősége, ha vasárnap megtelik egy templom, az ő dicsősége, ha él egy gyülekezet, az ő dicsősége, ha lelkesen énekel egy kórus, az ő dicsősége, ha kitartottak és állhatatosak maradtak és bizonyosságot tesznek a gyülekezetben az idősek, az ő dicsősége, ha hétfőn harminc kisgyerek szemét látom és szívét énekelni hallom.

Egyedül az ő dicsősége, mert valaki ültet, valaki öntöz, de a növekedést, az életet egyedül az élő Isten adja! Ő adja az áldást!

Konfirmációi ígém az a mondat a római levélből, melyet az elején felolvastam. Nem értettem még üzenetét, nem mondott akkor semmit sem ez a hangzatos kijelentés. Nem tudtam, hogy Isten személyesen velem, az én életemmel is

kezdeni akar valamit, sőt azt sem hittem, hogy a sok-sok gyermekkori hittanóra bármilyen nyomot hagy majd az életemben. Sőt, később azt hittem, csak a gimnazista éveimben talált rám az Úristen és szólított meg engem. De ma már tudom, az elhintett mag egyszer kihajt és a kis növény termőre fordul és egyszer be is érik a gyümölcs: és ez a reménységem akkor is, amikor leülök a kicsinyek közé, és eszembe jutnak gyermekkorom hittanórái. A mindent megalapozó, mindent meghatározó kezdet.

Mielőtt bárki azt gondolná, akkor hát révbe értem és szinte már tökéletes az életem, hiszen van családom, 3 gyönyörű gyermekem, sok kis hittanosom, van munkám, szeretett hivatásom, nos aki ezt gondolja, ki kell ábrándítanom. Noha megtapasztaltam és megéltem azt, hogy Isten előbb szeretett és kiválasztott, feladatot adott, ajándékokat adott, ennek ellenére van benne sok nehéz pillanat, sok fájdalom, és bizony sok bűn és sok-sok mulasztás. Mert szerethetnék jobban, lehetnék türelmesebb, simogathatnék többször, több gyerekfejet kiabálás helyett. Lehetnék szelídebb, kitartóbb, lelkesebb, megelégedettebb, de sokszor nem vagyok az. Az egyetlen reménységem a keserű napokon, a csüggedt órákban, a bűn nyomasztó terhe alatt, hogy tudom, kihez mehetek! Hogy tudom, hol van a segítség! Hogy tudom, aki megaláz, fel is emel, aki összetör, meg is vigasztal. És Pál apostollal együtt vallom, akik Istent szeretik, minden a javukra szolgál, minden, még a szenvedés is. Ebben a meggyőződésben szeretnék megállni, megmaradni, és ebben a meggyőződésben szeretnék szolgálni itt, a budahegyvidéki gyülekezetben. Ámen.

Brebovszky Gyuláné, Radnóti Ilona

Szállj, madár szállj!

„A z életem telve van csodákkal, és néha érthetetlen nehézségekkel, de semmi nem volt hiába való, amit Isten megengedett” – ezzel a mondattal fogad a hívősvölgyi lelkészotthonban élő Ilonka néni. Ezerkilencszázhuszonhétben született a Békés megyei Mezőberényben, iparos családban és élte a boldog vidéki lányok életét.

Tizenhét éves volt, amikor a beérkező szovjet csapatok ezerkilencszáznegyvenöt január harmadikán ötszázhusz fiatalot kiválasztottak – német származásuk alapján –, és a hírhecht málenkij robotra vitték őket. „Bevagónírozta bennünket és két és fél hét után érkeztünk meg. A vagon közepére egy lyukat

vágtunk, abba került egy vödör, az volt a vécénk, sem mosakodni, sem fekiüdni nem tudtunk. Megérkezésünk után egy barakkban szállásoltak el minket, naponta három műszakban egy bányában dolgoztunk, szemet rakodtunk, lapátoltunk, naponta tizennyolc, húsz teherautónyit. Én a 858-as számot kaptam, két éven

keresztül ez volt a nevem, a nyolcszázötvennyolcas. Semmilyen személyes tárgyam nem lehetett az énekes könyvemen és egy Petőfi kötetem kívül, melyet ma is őrzök. Ha fűteni akartunk, a szemet lopnunk kellett, különben megfagytunk volna. Naponta egyszer volt káposztaleves és fekete kenyér... huszonnégy hó-

napon át. „Csak” agyon dolgoztattak minket, meghaltak közülünk sokan, mind tizennyolctizenkilenc évesek, de fizikai bántalmazásban nem volt részünk. Levelet nem kaptunk, mi sem küldhetünk, semmit sem tudtam az otthoniakról, ez lelkileg még inkább megvi-

selt. Amikor már úgy éreztem, meghalok, kértem az Istent, fohászkodtam, szabadítson meg engem, mert még egy hetet már élve nem bírok ki – és megtörtént a csoda, mert váratlanul az összes Mezőberényit elengedték.

Amikor megérkeztünk Mezőberénybe édesanyám nem ismert rám. Haj-

nalban futott be a vonat, de már reggel nyolckor a templomban voltunk, hálát adni Istennek a hazatérésért.

Másfél évig ezután nem kaptam munkát, majd Isten segítségével Gyenesdiásra kerültem, ott ezt az ígét hallottam: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak”. Isten gyermeke vagyok. Ezerkilencszáznyvennyolc óta olvasom mindennap az Útmutatót. A Gyenesdiáson töltött idő után azért imádkoztam, hogy Isten megmutassa a számomra kijelölt utat, hogy merre tovább és azt a választ kaptam: „A pogányok közé küldelek” – így döntöttem el, hogy a Külmisziói Intézetbe jelentkezem. Itt teológiát, misziótörténetet és nyelveket tanultam.

Ez volt ifjúságom egyik legcsodálatosabb időszaka, noha igen szigorú nevelést kaptunk. Ezerkilencszázötvenkettőben viszont megszüntették a Külmisziói Intézetet, és ekkor ismét munka nélkül maradtam. De Isten ekkor is megsegített, mert egy barátnőm által üzenetet kaptam, hogy alkalmaznak a Magyar Nemzeti Bankban, Mohácson, így tudtam elvégezni a bankiskolát is, ezt már Budapesten. Ezután új fejezet nyílt az életemben: Sztrehlo Gábor mellett sérült gyerekeket gondoztam.

A munkatáborban elkapott tbc-m kiújult, melyet egy évig kezeltek a János Kórházban. Felépülesem után ismét csak új üzenetet kaptam, és Budahegyvidéken gyülekezeti munkásként, majd pénztárosként dolgozhattam. Ebben az időben mindannyian nagyon szegények voltunk, ruhát nem vettünk, de én mégis boldog voltam, mert együtt lehettem a testvéreimmel.

Az irodán dolgoztam délelőtt, délután pedig Biblia kört tartottam. Ekkorra már sajnos, elvesztettem a családomat, szüleim meghaltak korán, éppígy a testvéreim, egyik bátyám a fronton. Budahegyvidéken mégsem éreztem magam soha egyedül. Egy nap belépett az irodába Brebovszky Gyula lelkész, két hónappal később már eljegyeztük egymást, és elköltöztünk a határsávbán lévő Órimagyarósdra, egy ötszáz lelkes faluba. Huszonnégy falu tartozott hozzánk. Így lettem papné.

Nagy hálával gondolok vissza erre az időszakra, hiszen ez már egy nyugodtabb időszak volt az életünkben. Mindent magunk termeltünk, pont úgy, mint a parasztok, malacunk volt, tyúkuk. Gyümölcsöt, zöldséget termesztettünk. Tíz éven keresztül éltünk itt nagy boldogságban. Egy fiunk és egy lányunk született. Amikor egyik napról a másikra elhagyott minket az orgonistánk, attól kezdve én láttam el ezt a funkciót is. Így lettem kántor.

Később Csorvásra helyeztek bennünket, s noha a kommunista párt mindent megtett, hogy az embereket eljessze a templomból, mégis jöttek, akár titokban is. Tizenöt év szolgálat után Tápiószentmártonba költöztünk, ahol már sokkal szabadabban élhettünk, tudtunk venni egy szép lakást és szőlőt is műveltünk. Férjem is innen ment nyugdíjba, akárcsak én is, mint említettem kántorként. A nyugdíjas lelkészek otthonába az elsők között költöztünk.

Gyermekeim mind a ketten lelkészek voltak. Öt unokám született. Életem legnagyobb tragédiája, hogy fiam, harmincöt évesen eltávozott az élők közül.

Ekkor tanultam meg, hogy nem teszem fel többé a miérteket. Így tettem ezt már akkor is, amikor rákos betegségeből felépültem.

A budahegyvidéki közösség mindig is megmaradt számomra otthonomnak, férjemmel ötvenéves házassági évfordulókat is itt ünnepeltük.

Hálát adok azért Istennek, hogy papné lehettem! Annál szebbet és jobbat, mint Isten szolgálata, el sem tudnék képzelni magamnak...

Uram Istenem, most nyolcvanhat éves koromban is csak hálát tudok adni Neked, hogy nem az én tizenhét éves kori reménysegeim és álmaim váltak valóra, hanem a Te terveid, ha ez néha nehéz is volt, de mégis a legjobb és a legszebb, a legbiztonságosabban hazavezető út volt az enyém, kegyelemből Jézu-

sért”. Ezekkel a szavakkal fejezi be Ilonka néni emlékezéseit, majd búcsúzóul még hozzáfűzi:

„Vannak olyan nehézségek, amit csak úgy lehet túlélni, hogy Isten kezébe tesszük. Így tettem ezt akkor is, amikor tavaly nyáron a férjem is váratlanul elhunyt. Azzal búcsúzott tőlem: „Ilonka, ne nyugtalankodjál!” - mert van segítség, mert van Jézus Krisztus, ezt hirdette az én drága jó uram is. Én csak a kegyelemben bízom, hogy lehet Isten kezét fogni. A hit ad erőt, Isten kezét fogva!! Nála a mennyországban minden kérdésünkre választ kapunk”.

Én pedig fejet hajtva távozom Ilonka nénitől, kezemben egy életre szóló kézirat.

BÜKY ANNA

Szák-Kocsis Pál

Ha érzed...

Ha érzed, hogy jön villámló fuvallat,
ami átfújja kacat-telt szíved,
le, életed minden szál gyökeréig,
s csak az üres létet érzed;keled;

ha csábító szirén hang szól füledbe,
s könnyű megoldásokat ígér:
- minden földi vágyad teljesülhet
a „széles úton”, cserébe lelkedér’;

s ha mégsem kötsz faushti egyezséget,
ha ellenállsz, hogy menj új útadon,
a keskenyen, az ember-lábnnyomon,
amelyre nem a vágy, a hit ’mi von,
az a böjt.

2013. március 3.

Kazuális szolgálatok 2012-ben

Keresztelések

„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra.”

Gal 3,26-27

Takács Barnabás, Tomasovszki Márton, Narancsik Flóra Anna, Mong Bernát, Makai-Kis Virág Jázmin, Makai-Kis Lili, Vida Zétény Martin, Győri Míra Gréta, Wolff Péter Iván, Halbritter Anna, Somogyi Vince, Király Nóra, Ruppolt Milán, Kondor Péter János, Deák Dorottya, Szentes Milán, Horváth Milos Zoltán, Regéczy Dávid, Szontagh Gergő, Nyisztor Tímea, Lengyel Júlia, Fekete Zsófia Luca, Doleschall Margit, Beszteli Rozália.

Esketések

„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!”

Jn 13,34

Kusnyár Zoltán és Manninger Zsófia, Oláh Zoltán és Verebély Éva, Berényi Zsolt és Szántay Adrienn, Mózes Krisztián és Farkas Kinga Ágnes, Laposa Tamás és Brebovszky Klára, Simor Péter és Hadrik Zita, Kallivoda-Koltay András és Straner Anna, Sebastian Vogt és Vaszil Ibolya, Breznay Endre és Birgány Orsolya, Molnár László Péter és Font Katalin, Bergics Rudolf Antal és Pintér Erzsébet, Varga Koritár Krisztián és Urbán Karola Veronika, Makai-Kis László és dr. Emődi Kinga, Diószegi Zoltán és Szabolcs Nóra.

Utolsó útjukra kísértük

„Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak első zsengéje.”

1Kor 15,20

Csapkai Ervinné sz. Vörös Rózsa, Dévényi Béláné sz. Syrinek Erzsébet, Kézérné Télessy Dalma, Domokos Sándorné sz. Kiss Katalin, Halász Aladárné sz. Gőcze Piroska, Lovas Imréné sz. Ravasz Jolán Ilona, Kriszt Sámuelné sz. Kovács Éva, Németh Jánosné sz. Erőss Erzsébet, Uzoni Károly, Bak Imre, Asbóth Dénes, Halász Aladár, Dengyel Ádámné sz. Reichardt Katalin, Farkas Lajos, Fábíán Gyöngyvér, Takács Zsuzsanna, dr. Koczor Miklós, Fekete Júlia, Székely Tamás, Bádrossy Félixné sz. Bibó Lenke, Szegedi Jánosné sz. Trapp Katalin, Lévai Lajosné sz. Zulauf Éva, Körösenyi Józsefné sz. Fábíán Edit, dr. Kucsman Árpád, Olár Sándorné sz. Ferenczy Éva, dr. Tóth Béla, Sándor Lajosné sz. Erős Karolina.

VISSZAPILLANTÓ

Égigérők karácsonyi számának megjelenése óta gyülekezetünkben a rendszeres alkalmak mellett számos esemény volt, melyeket olvasóinknak összefoglalunk.

2012. december 6-án **ádventi áhítaton** dr. Joób Máté volt kelenföldi lelkész hirdette az ígét templomunkban, majd a Bárdos Kórus előadásában adventi és karácsonyi darabok hangzottak el. Az áhítat után velünk együtt szeretetvendégségen vettek részt budakeszi leánygyülekezetünk és dunakeszi testvérgyülekezetünk képviselői is. December 11-én Némethné Tóth Ildikó mohácsi lelkész hirdette Isten ígétjét; Biber Rosenkrantz Angyali üdvözlését szólaltatta meg hegedűn Kozák Orsolya és orgonán kántorunk, dr. Ecsedi Zsuzsa.

December 21-én **karácsonyi szeretetvendégségünkön** Keczkó Szilvia betanításával és vezetésével a gyülekezet hittanos gyermekei adtak elő kedves betlehemes műsort. Igehirdetéssel Keczkó Pál szolgált. Ezt követően a gyermekeknek az idén is Domokos Béla, a Bábszínház művésze tartott színes bábelőadást. Mindez idő alatt Binder István szervezésében gyülekezetünk fiataljai, fiatal felnőttjei adtak elő egy színdarabot, majd énekarunk szép énekét és Ecsedi Zsuzsa orgonájátékát hallgattuk.

Fiataljaink december 30-án **6 év búcsúztatót** tartottak gyülekezetünkben.

Újévi orgonamuzsika hangzott templomunkban 2013. január 13-án, melyen zeneakadémiai hallgatók adták elő J. S.

Bach, Felix Mendelssohn, Césár Frank és Olivier Messiaen műveit.

Az idei **budahegyvidéki ökumenikus imahétén** január 20. és 27. között négy egyház (evangélikus, református, római és görög katolikus) lelkészei és hívei vettek részt. Hétfőn Keczkó Pál a Felső-Krisztinavárosi, szerdán dr. Fabiny Tamás püspök a Táltos utcai katolikus templomban hirdette Isten ígétjét. A templomunkban tartott záró alkalmon dr. Lambert Zoltán városmajori római katolikus esperes plébános szolgált igehirdetéssel. Minden alkalmat szeretetvendégség követett, ahol a különböző felekezetű hegyvidékiek találkoztak és beszélgethettek egymással.

Keresztyén Értelmiségi Fórumon január 28-án Mátis Lilla mutatta be a hitvalló, és ezért élete végéig mellőzött Ferdinánd István evangélikus teológiai professzor életéről készített filmjét, amit beszélgetés követett. Február 28-án dr. Szabó Tamás, a Mária Rádió elnöke tartott előadást az egyházi rádiók lehetőségeiről és szerepéről a médiában.

Gyülekezetünk fiatal családjainak téli találkozója február 8-a és 10-e között Balatonszárszón volt közel 90 (!) résztvevővel, előadással, vidám játékokkal, beszélgetéssel és áhítatokkal. A találkozót a Keczkó házaspár és Mihályi Szabolcs

szervezte, előadást Endreffy Géza budai lelkész, az áhítatokat Keczkó Pál és Keczkó Szilvia lelkészeink tartották, Végh Szabolcs helyi intézményvezető pedig táncházat szervezett a gyerekeknek és a felnőtteknek.

Keczkó Szilvia megválasztott lelkész beiktatása gyülekezetünk második lelkészi állásába február 17-én, vasárnap délutáni istentiszteleten volt templomunkban, családjának, a szép számú gyülekezetnek és vendégeinek a részvétele mellett. Az iktatást Bence Imre esperes végezte, áhítattal dr. Fabiny Tamás püspök szolgált, amit 23 lelkész áldása követett, közöttük a schrobenhauseni bajor testvérgyülekezetünk lelkészei, valamint a kerületi református és római katolikus gyülekezetek lelkészeinek áldása. Énekkarunk – Hikisch Zoltán karnagy vezetésével – kórusművek éneklésével köszöntötte lelkésznőnket, aki igehirdetést tartott. Az iktatást ünnepi közgyűlés és szeretetvendégség követte.

Szilvia szolgálatára és életére Szerkesztőségünk is Isten áldását kéri és kívánja!

Bőjti esti áhítaton február 21-én dr. Bácskai Károly teológiai tanszékvezető lelkész, március 7-én Kőszeghy Tamás ny. lelkészt szolgált igehirdetéssel.

Különleges hangversenyre került sor február 24-én: a „**Nehéz Fiúk**” **tubakvartettje** zenés áhítaton adta elő szép népdalainknak és nagy magyar zeneszerzőknek a hatalmas fúvós hangszerekre feldolgozott műveit. Igehirdetéssel Keczkó Szilvia szolgált.

Istentiszteleteinken vasárnaponként több szép zeneművet is hallhatunk, orgonán és alkalmanként más hangszereken is. Ecsedi Zsuzsa kántorunk jóvoltából a faliújságon és a gyülekezet honlapján minden héten elolvashatjuk a játszott művek címét.

Összeállította: **KÉZDY PÁL**

Szák-Kocsis Pál

Áldozat

Benne voltunk, ő pedig mibennünk,
amikor ember-törvényszék előtt állt?
Vagy míg csendben lépdelt a seolba
mi emeltük fel gúnnyal a keresztfát ?

Bűn-áldozattá lett; hogy megvakult
emberlelkünkre égi sugárt vessen
s gyalázatában felmagasztosult
a vessző-verten szembeköpött Isten.

2013.01.31.

Bemutakozás

Osztóics András Kalevó

1947. április 1-én láttam meg a napvilágot Budapesten. A Svábhegyen, majd a Zugligetben eltöltött boldog gyermekévek után a Rákóczi Gimnáziumban érettségiztem, 5 évvel később pedig a Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett diplomával a zsebemben vízépítő mérnök lettem. Pályaválasztásomat – több mint 40 év távlatából nyugodtan állítom – nem bántam meg, mai napig is választott szakmámban tevékenykedek, elsősorban vízellátás, csatornázás, szennyvíztisztítás, felszíni vízvezetés területén. A Vízügyi Építő Vállalatnál kiviteleztem, a MÉLYÉPTERV-nél terveztem ezeket a létesítményeket. Mint a legtöbb fiatalban, bennem is volt „kalandvágy”. Ezt a szakmai feladatokkal jól összehangolva sikerült is kielégítenem, mert Magyarországnak nincs olyan megyéje, ahol ne terveztem volna valamit. De a szakma révén távoli országokba is eljutottam, hogy csak az egzotikusabbakat említsem, dolgoztam Irakban, Nigériában, Marokkóban, Venezuelában, Kazahsztánban. A rendszerváltás után saját céget alapítottam, amelyben az addig összegyűjtött tapasztalatokkal felvértezve bátran vállaltam komplett beruházások (35 település komplett szennyvízelvezetése, szennyvíztisztító teleppel) tervezését, kulcsátadásig történő lebonyolítással együtt.

Szakmai munkám megalapozta azt a boldog családi hátteret, ahol megpihenhettem és új erőt meríthettem, és mind-

ezt egy felsőbb hatalom, hitem szerint a Jóisten segítségével, akinek áldását mindvégig éreztem, döntéseim előtt atyai véleményét mindig kikértem. A teljes képhez az is hozzátartozik, hogy hiszek az ép testben ép lélek elméletében, ezért, hogy lelkem ép maradjon, testemet futással, valamint chi-kung és jóga gyakorlatokkal próbálom épen tartani.

Kisgyermek korom vallásos emlékei – szüleimtől tanult esti imádságokon kívül – elsősorban katolikus templomi szertartásokhoz kötődnek (éjféle misék, körmenetek hagyták bennem akkoriban a legmélyebb nyomot)), mivel anyám és unokatestvéreim is katolikus vallásúak voltak. 10 éves lehettem, amikor egyik unokanővérem, aki kivételesen evangélikus volt, (név szerint Tóth Melinda) elvitt engem a „Tartsajba”. Az ottani légkör már akkor jobban megfogott, mint a katolikus szertartások zsolozsmái. (Mély nyomot hagyott bennem Ruttkay Elemér egy vigasztaló mondata, amikor egy gyerek bibliaórán csak én jelentem meg az engem kísérő nagymamámmal, ezt mondta:

„Mondá az Úr: Ahol hárman megjelennek az én nevemben, ott én is jelen vagyok”).

Úgyhogy azóta is – szakmámhoz hasonlóan – hitemhez is hű maradtam, a „Tartsajban” konfirmáltam, fogadtam örök hűséget feleségemnek, Zsókanak, ott kereszteltük mindkét gyermekünket, akik aztán ott konfirmáltak, mindkettőjük esküvője is (már nem ott, hanem) a „Kékgyólyóban” volt. Andris fiam mindkét gyermekét gyülekezetünk fogadta be a keresztelő csodálatos szertartásával, Éva lányom pedig kórusunk oszlopos tagja. Végül, de nem utolsósorban unokáim ide járnak hittanra, Szilvi „nénihez”(!).

Én magam az új templomunk építése során éreztem, értettem meg azt, hogy szép dolog egy ilyen nagyszerű gyülekezet tagjának lenni, de ez igazán felemelővé akkor lesz, ha azért a gyülekezetért tenni is tud, és hajlandó is az ember. Az építkezés során a szakmámba vágó három konkrét - közmű üzemeltetőikkel, hatóságokkal leegyeztetett – extrém megoldással kíméltem meg gyülekezetünket milliós nagyságrendű fölösleges

kiadástól. Későbbiek során nyitott voltam új templomunk „életre lehelésében”, lelkészeink támogatásában is. Talán ezt érezte meg akkori felügyelőnk, Müller Miklós, amikor a presbitérium nevében megkérdezte, hogy nem akarok-e presbiterséget vállalni. Akartam. Hát így kezdődött (vagy folytatódott?) Azóta aztán gondnok is lettem, miután gyülekezetünk közgyűlése hat évvel ezelőtt egyhangúlag (!) erre a funkcióra megszavazott. Csak zárójelben: ez az a tevékenység, ami csak akkor látszik, ha az ember nem csinálja. Mert akkor valami elomlott, letört, kiszakadt, kidőlt, stb. Munkámat azonban felkészült szakmai stáb segíti, gyakorlatilag az épületegyüttes és környezetének (beleértve az Attila úti és Pillangó parki kiadott lakásainkat is) karbantartásáról, üzemviteléről, felújításáról van szó, ami akkor jó, ha folyamatosan odafigyelünk. E helyen is kérem a Testvéreket, hogy ha valaki valamit észrevesz, ne hagyja szó nélkül, hanem – kérem – nekem szóljon. Istenbe vetett hitünk erősítse gyülekezetünket, és tartsa meg szép templomunkat.

Az egyházunk és gyülekezetünk javát szolgáló 1 + 1 százalékok

Szeretettel kérjük idén is gyülekezetünk tagjait – megköszönve a korábbi évek felajánlásait – hogy személyi jövedelemadójuk (SZJA) **egyik 1 %-át a Magyarországi Evangélikus Egyház** (technikai szám: **0035**), **másik 1 %-át a Budahegyvidéki Evangélikus Templomépítési Alapítvány** (adószám: **18077397-1-43**), részére ajánlják fel.

Mint tudjuk, ez nem jelent a felajánlónak többlet anyagi terhet, azonban egyházunk és gyülekezetünk költségvetésének jelentékeny forrását jelenti és hiteleti tevékenységét nagymértékben segíti.

Gyülekezeti alkalmak, márciustól júniusig

Hó	Nap	Időpont	Esemény
Március	22–26.	péntek–kedd	Schrobenhauseni konfirmandusok látogatása / fogadása
	23.	szombat	9:00 Kerti és takarítási munkanap
	24.	vasárnap	10:00 Virágvasárnap – istentisztelet
	25.	hétfő	18:30 Keresztyén Értelmiségi Fórum
	27.	szerda	18:00 Nagyszerda – lamentációs istentisztelet
	28.	csütörtök	18:00 Nagycsütörtök – istentisztelet
	29.	péntek	10:00 Nagypéntek – istentisztelet
	29.	péntek	18:00 Nagypéntek – passióolvasás
	31.	vasárnap	5:00 Húsvétvasárnap – hajnali istentisztelet
	31.	vasárnap	10:00 Húsvétvasárnap – istentisztelet
Április	01.	hétfő	10:00 Húsvéthétfő – istentisztelet
	07.	vasárnap	11:15 Családi istentisztelet
	07.	vasárnap	17:00 Irodalmi délután
	14.	vasárnap	11:15 Közgyűlés
	14.	vasárnap	18:00 Zenés áhítat (Almássy László orgonahangversenye)
	21.	vasárnap	11:15 Zenés istentisztelet
	22.	hétfő	18:30 Keresztyén Értelmiségi Fórum
	28.	vasárnap	Cantate vasárnap
Május	02.	csütörtök	10:00 Mennybemenetel ünnepe – istentisztelet
	04.	szombat	10:00 Evangelizációs nap
	05.	vasárnap	11:15 Családi istentisztelet
	10–12.	péntek–vasárnap	18:00 Családos és ifjúsági kirándulás
	19.	vasárnap	10:00 Pünkösdvasárnap – istentisztelet
	19.	vasárnap	11:15 Zenés istentisztelet
	20.	hétfő	10:00 Pünkösdhétfő – istentisztelet
	25.	szombat	Gyülekezeti kirándulás
	27.	hétfő	18:30 Keresztyén Értelmiségi Fórum
Június	08.	szombat	16:00 Kerti összejövetel
	09.	vasárnap	10:00 Tanévzáró istentisztelet
	09.	vasárnap	11:15 Tanévzáró családi istentisztelet
	14–16.	péntek–vasárnap	10:00 Tuusulai konfirmandusok fogadása

A rendszeres alkalmak időpontjai a hátsó borítón olvashatóak.

Állandó gyülekezeti alkalmaink

Istentiszteletek:

Vasárnap **10.00** óraker ürvacsorával

Családi istentisztelet

a hónap első vasárnapján **11.15**-kor

Zenés istentisztelet

a hónap 3. vasárnapján **11.15**-kor

Budakeszin

a gyülekezeti házban (Fő u. 155.):
vasárnap és az egyházi ünnepeken **9.30** óra-
kor (a hónap 2. vasárnapján családi, a 3.
vasárnapon ürvacsorával)

Gyermek bibliakör:

Budahegyvidéken

a 10 órai istentisztelettel párhuzamosan

Budakeszin

az istentisztelettel párhuzamosan

Bibliórak:

Kedden 18.00 óraker (gyülekezeti)

Csütörtökön 10.00 óraker (gyülekezeti)

Hó első csütörtökén 18.00 óraker
(középgeneráció)

Ifjúsági és fiatal felnőtt órák:

Fiatal felnőttek bibliórája csütörtökön (*két-
hetente*) 19.30 óraker családnál

Házaspáros kör: minden hónap 3. csütörtök-
kén 19.30-tól családnál

**Konfirmált ifjúságnak és a középiskolás
korsztálynak** pénteken 18.00 óraker

Konfirmációi előkészítés:

pénteken 16.30 óraker

Énekkari próbák:

Pénteken 19.15 órától – gyülekezeti kórus
(alagsori próbateremben)

Hittanórak:

Gyülekezeti központ

Hétfőn 16.30 óraker óvodások és kisiskolá-
sok részére több csoportban.

Pannónia Sacra Ált. Iskola
órarend szerint

Zugligeti Ált. Iskola
szerda 13.30-kor – 5. oszt. 401. terem

Jókai Mór Ált. Iskola
csütörtök 14.00-kor – 1–3. oszt. 206. terem

ELTE Gyakorló Ált. Iskola
péntek 12.45-kor – 1–3. oszt. 013. terem

Baba-mama kör:

Minden hónap 2. és 4. keddjén de. 10.00
óraker az alagsori kisteremben

A hittan- és bibliórakra, ifj. órákra, énekpróbákra bejárt az alsó udvari kapun.

Erős vár a mi Istenünk!

Égigérő

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség lapja

Kiadó: Keczkó Pál lelkész

1123 Budapest, Kék Golyó u. 17.

telefon: 224-0640; 20 824-3460 *e-mail:* pal.keczko@lutheran.hu

Olvasói észrevételeket szeretettel várunk: annabuky@freemail.hu

Szerkeszti: Borókay Ferenc, Borókay Réka, Büky Anna, Keczkó Szilvia, Kézdy Pál

Weboldal: <http://hegyvidek.lutheran.hu>

Tördelés és nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor Nyomdája

A kiadvány megjelenését a XII. Kerület Hegyvidék Önkormányzat támogatja